

Sygn. akt **XI Ka 565/19**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 sierpnia 2019 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie XI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Mariusz Jaroszyński

Protokolant Julia Biegaj

po rozpoznaniu dnia 29 sierpnia 2019 roku

sprawy **M. B.** urodzonego (...) w S., syna W. i J. z domu B.,

obwinionego z art. 86 § 1 kw

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Puławach

z dnia 8 marca 2019 roku sygn. akt II W 1326/17

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa za postępowanie odwoławcze 30 (trzydzieści) złotych opłaty oraz 50 (pięćdziesiąt) złotych zwrotu wydatków.

Sygn. akt XI Ka 565/19

UZASADNIENIE

M. B. został obwiniony o to, że w dniu 15 lipca 2017 roku około godz. 14:00 na drodze (...) w miejscowości B., kierując samochodem m-ki A. (...) o nr rej. (...) nie zachował należytego odstępu od poprzedzającego pojazdu w wyniku czego najechał na tył pojazdu S. (...) o nr rej. (...), który przemieścił się w przód uderzając w tył pojazdu m-ki V. (...) o nr rej. (...), **tj. o wykroczenie z art. 86 § 1 k.w. w zw. z art. 19 ust. 2 pkt 3 PRD**

Wyrokiem z dnia 8 marca 2019 r., wydanym w sprawie o sygn. akt II W 1326/17 Sąd Rejonowy w Puławach:

I. obwinionego M. B. uznał za winnego tego, że w dniu 15 lipca 2017 roku, około godz. 14:00 w miejscowości B., gmina P., woj. (...), na drodze publicznej (...), kierując samochodem osobowym m-ki A. (...) o nr rej. (...) nie zachował należytej ostrożności i spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że nie utrzymał odstępu niezbędnego do uniknięcia zderzenia w razie zatrzymania się poprzedzającego go pojazdu marki S. (...) o nr rej. (...), w wyniku czego najechał na jego tył, na skutek czego pojazd marki S. (...) o nr rej. (...) przemieścił się w przód uderzając w tył samochodu osobowego marki V. (...) o nr rej. (...), który to czyn wyczerpuje dyspozycję art. 86 § 1 k.w. i za to na podstawie art. 86 § 1 k.w. wymierzył mu karę 300 (trzysta) złotych grzywny;

II. zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 30 (trzydzieści) złotych tytułem opłaty oraz kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania.

Apelację od powyższego wyroku złożył obrońca. Zaskarżając go w całości zarzucił:

- a) obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 86 § 1 k.w. w zw. z art. 19 ust. 2 pkt 3 PRD poprzez jego błędne zastosowanie;
- b) obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 33 § 4 k.w. poprzez przyjęcie jako okoliczność obciążającą obwinionego nagminności wykroczeń przeciwko bezpieczeństwu komunikacji w okręgu Sądu I instancji i braku skruchy po stronie obwinionego w sytuacji, gdy wskazany przepis nie przewiduje takich okoliczności;
- c) obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, tj. art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.s.w. poprzez rozstrzygnięcie niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść obwinionego, tj. okoliczności tego czy obwiniony zgłaszał funkcjonariuszom policji przybyłym na miejsce przedmiotowego zdarzenia, że któryś z pojazdów nie miał światła stopu oraz udziału i faktycznego sprawstwa kierowcy kierującego w dniu 15 lipca 2017 r. pojazdem marki V. (...) o nr rej. (...) w spowodowaniu zdarzeń objętych wnioskiem o ukaranie;
- d) obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.s.w. poprzez przekroczenie swobodnej oceny dowodów, polegające na uznaniu za niewiarygodne depozycji złożonych przez obwinionego i jego żonę W. B. w zakresie w jakim są one sprzeczne z zeznaniami świadków P. L. i D. G. w sytuacji, gdy P. L. i D. G. byli współuczestnikami zdarzeń objętych wnioskiem o ukaranie co powoduje, iż byli osobiście zainteresowani korzystnym dla siebie rozstrzygnięciem w niniejszej sprawie oraz obarczeniem obwinionego całą winą za spowodowanie przedmiotowego zdarzenia;
- e) obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.s.w. poprzez przekroczenie swobodnej oceny dowodów, polegające na uznaniu, iż zeznania świadka M. K. oraz nagranie audio-video z płyty CD wraz ze stenogramem nie dotyczyły bezpośrednio okoliczności odnoszących się do zarzutu wskazanego we wniosku o ukaranie w sytuacji, gdy przeprowadzenie ww. dowodów umożliwiłoby ustalenie faktycznego sprawcy zdarzenia drogowego z dnia 15 lipca 2017 r., tj. kierującego pojazdem marki V. (...) o nr rej. (...); zwłaszcza, że Sąd I instancji podejmował kilkukrotne próby wezwania M. K. na rozprawę w charakterze świadka;
- f) obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, tj. art. 170 § 1 pkt 2 i 3 k.p.k. w zw. z art. 39 § 2 k.p.s.w. poprzez bezpodstawne oddalenie przez Sąd I instancji wniosku dowodowego o przeprowadzenie dowodu z nagrania audio-video z płyty CD wraz ze stenogramem na okoliczność zdarzeń poprzedzających zaistnienie zdarzenia objętego wnioskiem o ukaranie, która to okoliczność wbrew stanowisku Sądu I instancji miała istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, albowiem mogła umożliwić ustalenie faktycznego sprawcy zdarzenia drogowego z dnia 15 lipca 2017 r., tj. kierującego pojazdem marki V. (...) o nr rej. (...);
- g) obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, tj. art. 170 § 1 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 39 § 2 k.p.s.w. poprzez bezpodstawne uznanie przez Sąd I instancji, iż nie da się przeprowadzić dowodu z zeznań świadka M. K. w sytuacji, gdy przeprowadzenie tego dowodu było możliwe po ustaleniu danych adresowych świadka w sposób wskazany we wniosku dowodowym obrońcy obwinionego z dnia 28 czerwca 2018 r.;
- h) obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, tj. art. 119 § 1 k.p.s.w. w zw. z art. 118 § 1 i 2 k.p.s.w. poprzez obciążanie obwinionego kosztami postępowania w sytuacji, gdy nie powinien on ich ponosić;
- i) obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, tj. art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 121 § 1 k.p.s.w. poprzez nie zwolnienie obwinionego

w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w sytuacji, gdy istnieją podstawy do uznania, że uiszczenie ich będzie dla obwinionego zbyt uciążliwe ze względu na sytuację rodzinną, majątkową i wysokość dochodów;

j) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę i mających wpływ na treść wyroku, polegający na uznaniu, iż obwiniony dokonał zarzucanego mu we wniosku o ukaranie czynu, pomimo że materiał dowodowy zgromadzony

w niniejszej sprawie nie daje podstaw do takich ustaleń ponieważ Sąd I instancji nie wystąpił z ponownym wnioskiem do Centralnej Ewidencji Pojazdów

i Kierowców w celu ustalenia personaliów kierującego w dniu zdarzenia pojazdem marki V. (...) o nr rej. (...), tj. faktycznego sprawcy zaistniałego zdarzenia drogowego;

k) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę i mających wpływ na treść wyroku, przez uznanie obwinionego za winnego zarzucanego mu czynu na podstawie zeznań świadków P. L. i D. G., mimo że w świetle tych zeznań wina obwinionego jako co najmniej wątpliwa powinna być rozpatrywana przy uwzględnieniu zasady wyrażonej w art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.s.w.

Mając powyższe na uwadze obrońca wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie obwinionego od popełnienia zarzucanego mu czynu;

alternatywnie

2. uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna i nie zasługuje na uwzględnienie.

Odnosząc się kolejno do postawionych zarzutów stwierdzić należy, że:

Ad. A – zarzut obrazy prawa materialnego ma rację bytu jedynie wówczas, gdy apelujący nie kwestionuje poczynionych przez sąd I instancji ustaleń faktycznych, a co za tym idzie nie kwestionuje również oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, na którym opierają się owe ustalenia. Nie można bowiem mówić o obrazie prawa materialnego w sytuacji, gdy wadliwość orzeczenia w tym zakresie jest wynikiem błędnych ustaleń faktycznych przyjętych za jego podstawę lub naruszenia przepisów procesowych (vide: wyrok Sądu Najwyższego - Izba Karna

z dnia 23 lipca 1974 r. V KR 212/74). Dostrzec przy tym należy, iż uzasadnienie postawionego zarzutu w istocie odnosi się do błędnych ustaleń co do sprawstwa obwinionego M. B., a nie obrazy prawa materialnego. Tym samym, zarzut w zaprezentowanym kształcie przez podmiot profesjonalny jest całkowicie bezzasadny.

Ad. B – przyjęcie przez sąd I instancji wskazanych w zarzucie okoliczności nie narusza art. 33 § 4 k.w., gdyż wyszczególniony w nim katalog okoliczności obciążających nie jest katalogiem zamkniętym. Przypomnieć zaś należy, iż uchybienie w tym zakresie może mieć miejsce jedynie wówczas, gdy skarżący zarzuca dokonanie błędnej wykładni zastosowanego przepisu, zastosowanie nieodpowiedniego przepisu, lub niezastosowanie określonego przepisu w sytuacji, gdy jego zastosowanie jest obowiązkowe.

Ad. C - do pogwałcenia zasady określonej w art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.w. dochodzi wtedy, gdy sąd orzekający rzeczywiście poweźmie wątpliwości co do bytu określonych faktów i wobec braku możliwości ich usunięcia rozstrzygnie je na niekorzyść oskarżonego. Jeżeli sąd orzekający dokona ustaleń na podstawie swobodnej oceny dowodów, odpowiadającej zasadom logiki i doświadczenia życiowego, nadto w zgodzie z przepisem art. 410 k.p.k., zaś ustalenia te są stanowcze, to nie można skutecznie wywodzić o zaistnieniu obrazy art. 5 § 2 k.p.k. Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika, że sąd I instancji nie powziął jakichkolwiek wątpliwości natury faktycznej, co do

okoliczności wskazanej w zarzucie. Zatem skoro takich wątpliwości nie powziął, to nie mogło dojść do naruszenia normy art. 5 § 2 k.p.k., zaś okoliczność, że takie wątpliwości zdaje się mieć skarżący, a wynikają one raczej z faktu nieliczenia się z wymową dowodów uznanych przez sąd I instancji za wiarygodne, nie oznacza, że dyspozycja art. 5 § 2 k.p.k. została naruszona. Dlatego też zarzut obrazy art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.w. jest całkowicie niezasadny.

Ad. D – w żadnym wypadku fakt współuczestnictwa w zdarzeniu P. L. i D. G. nie dyskredytuje ich zeznań i w żadnym wypadku okoliczność ta sama w sobie nie uzasadnia naruszenia przez Sąd Rejonowy zasady swobodnej oceny dowodów wyrażonej w art. 7 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.s.w. Podkreślenia wymaga, iż Sąd meriti przedstawił trafną argumentację (nieograniczającą się jedynie do zeznań ww. świadków) dlaczego i w jakim zakresie wyjaśnienia obwinionego i jego żony nie zasługują na wiarę, co zasługuje na podzielenie (k. 220v.-221, str. 2-3 uzasadniania).

Ad. E – ocena zeznań świadka M. K. oraz nagrania audio-video z płyty CD wraz ze stenogramem również została dokonana w sposób prawidłowy przez sąd I instancji. Podkreślić należy, iż trzech kierujących, którzy utrzymali odstęp niezbędny do uniknięcia zderzenia z kierującym pojazdem marki V. (...) o nr rej. (...) wykonało manewry hamowania bezkolizyjnie. Taką samą możliwość miał też obwiniony, lecz poruszał się zbyt blisko poprzedzającego go pojazdu. Kierujący V. (...) o nr rej. (...) nie był zatem bezpośrednim sprawcą zaistniałego zdarzenia drogowego z dnia 15 lipca 2017 r. Zatem ocena waloru dowodowego zeznań świadka oraz przedmiotowego nagrania została prawidłowo oceniona. Podejmowane próby wezwania M. K. na rozprawę w charakterze świadka niczego w tym zakresie nie zmieniają.

Ad. F – zarzut jawi się jako całkowicie bezzasadny, albowiem dowód z nagrania na płycie CD został przeprowadzony w trybie art. 76 § 1 k.p.s.w., a obrona nie wносиła o bezpośrednie odtworzenie przedmiotowego nagrania (k. 213v);

Ad. G – nie doszło także do uchybienia art. 170 § 1 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 39 § 2 k.p.w. w sposób opisany przez obrońcę, gdyż oddalenie wniosku dowodowego (oskarżyciela publicznego) na wskazanej podstawie dotyczyło świadka A. L., a nie M. K..

Ad. H – obciążanie obwinionego kosztami postępowania odbyło się zgodnie z zasadą ponoszenia kosztów, w myśl której obciążają one osobę skazaną – art. 119 § 1 k.p.w.

Ad. I – w sytuacji obwinionego nie istnieją podstawy do uznania, iż uiszczenie kosztów sądowych będzie dla niego zbyt uciążliwe ze względu na sytuację rodzinną, majątkową i wysokość dochodów. Jak bowiem sam obwiniony deklarował jego dochód netto wynosi 2500 zł. Apelacja nie dostarcza zaś żadnych argumentów by uznać, iż wskazana kwota dochodów powodowałaby dla obwinionego jakiegokolwiek trudności w pokryciu kosztów postępowania.

Ad. J i K – mając na uwadze, iż zarzuty błędów w ustaleniach faktycznych skarżący oparł na już omówionych zarzutach w zakresie oceny materiału dowodowego stwierdzić należy, że skoro w sferze proceduralnej nie zaistniały uchybienia przepisom kodeksu postępowania karnego w zakresie gromadzenia i oceny materiału dowodowego to nie sposób skutecznie podważyć poczynionych przez Sąd Rejonowy ustaleń faktycznych poprzez zarzuty w zaprezentowanym kształcie.

Wskazane argumenty oraz zasługujące na akceptację pisemne motywy zaskarżonego wyroku pozwalają na stwierdzenie, że nie ma najmniejszych wątpliwości, co do winy M. B. w zakresie przypisanego mu wykroczenia i poprawności przyjętej kwalifikacji prawnej.

Orzeczenie o karze grzywny w kwocie 300 złotych z pewnością nie może być uznane za rażąco surowe, a wręcz przeciwnie. Takie ukształtowanie kary w okolicznościach niniejszej sprawy wskazuje na łagodne potraktowanie obwinionego, który w sposób lekceważący podchodzi do obowiązujących przepisów ruchu drogowego całkowicie ignorując cel, jakiemu służy – bezpieczeństwu wszystkich uczestników ruchu drogowego.

Nie stwierdzając zatem uchybień w postępowaniu przed sądem I instancji, które uzasadniałyby konieczność zmiany zaskarżonego wyroku lub jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania – w tym z przyczyn wskazanych w treści art. 104 § 1 k.p.w. – Sąd Okręgowy, na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w., utrzymał go w mocy.

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania odwoławczego uzasadnia art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 121 § 1 k.p.w.

Mariusz Jaroszyński